

РЕШЕНИЕ

№ 21199

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛА М. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ Гражданско дело № 20231110100780 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени искове с правна квалификация по чл. 128, т.2 КТ и чл. 221, ал. 1 КТ за следните суми: сумата в общ размер от 4298,75 лв., представляваща незаплатени трудови възнаграждения за периода от 01.08.2022 г. до 31.10.2022 г., както и сумата от 1000 лв., представляваща допълнително възнаграждение за храна за периода от 01.06.2022г. до 31.10.2022г. и сумата от 910,00 лв., обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие.

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор от 20.10.2021 г. се е намирал в трудово правоотношение с ответника, по което е заемал длъжността „Бояджия превозни средства“, както и че трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед № 315/31.10.2022 г. на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ. Твърди, че работодателят не е изплатил дължимите трудовите възнаграждения за периода от 01.08.2022 г. до 31.10.2022 г., допълнително възнаграждение предоставяно в натура чрез ваучери за храна за периода от 01.06.2022г. до 31.10.2022г., както и обезщетението, дължимо на основание чл.221, ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искове. Навеждат се доводи за нередовност на исковата молба. Оспорва съществуването, дължимостта и размера на вземанията. Поддържа, че през процесните периоди ищецът не е полагал труд, поради което не му се дължи и трудово възнаграждение.

По допустимостта: Съдът намира, че предявените искове са конкретизирани в достатъчна степен, за да се произнесе по същество по тях.

Съдът обсъди доводите на страните и като прецени, по реда на чл. 235 от ГПК, събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Относно иска с правно основание чл.128 т.2 от КТ.

За да бъде уважен иска по чл. 128, т.2 КТ ищецът следва да докаже наличието на трудово правоотношение, по което за процесния период е престириал труд, както и размера на уговореното трудово възнаграждение, както основно, така и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, включително и претендираното такова за храна.

Едно от основните задължения за работодателя по трудово правоотношение е ежемесечно да изплаща трудово възнаграждение на работника/служителя за положения от него труд чл. 128 КТ вр. чл.270, ал.2 и ал.3 КТ.

Безспорно между страните е, а и се установява от представения трудов договор №720/20.10.2021г. и допълнителното споразумение към него от 31.05.2022г, че за процесния период между тях е съществувало безсрочно трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „Бояджия превозни средства“.

С доклада по чл. 140 ГПК е било разпределено в тежест на ответника да докаже твърдението си, че за процесния период ищецът не е полагал труд в предприятието му. Това е така тъй като преди прекратяването на трудовия договор следва да се предполага, че лицето е престириало труд, а не обратното. При невявяване на работника на работа или неосъществяването на функциите му работодателят е следвало да образува дисциплинарно производство поради нарушение на трудовата дисциплина в хипотезите на чл. 187, ал. 1, т. 1 или т. 3 КТ. По този начин би могло да се докаже, че работникът за процесния период не е престириал работната си сила.

Напротив, при съвкупния анализ на доказателствата по делото се констатира, че А. М. е полагал труд при ответника, за процесния период.

Видно е от справка от ТД на НАП, че работодателят е декларира отработени от ищеца между 23 и 20 работни дни при 8 часово работно време за процесния период. Тоест, по този начин той е признал извънсъдебно, че А. М. е престириал труд за периода 01.08.2022 г. до 31.10.2022 г.

Също така този факт имплицитно се признава от работодателя и чрез издаването на фишове за заплати на А. М. за месеците август, септември и октомври/л.18-20/, както и чрез въвеждане в Заповед № 315/31.10.2022г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ за прекратяване на правоотношението.

Следва да се спомене също, че действащата уредба задължава работодателят да води ведомости за заплати, като отразява в тях месечното заплащане на работниците и служителите – чл. 128, т. 1 КТ. „Начисляването“ означава писмено вписване във ведомостите за заплати от работодателя на размера на дължимото индивидуално трудово възнаграждение поименно/срещу името/ на всеки работник или служител, което

представлява счетоводна операция. Последица от това, обаче, е, че по този начин работодателят признава своето задължение за трудово възнаграждение към работника или служителя и то става установено и ликвидно. /Така съгласно Коментар на кодекса на труда, Васил Мръчков, 13-то издание стр. 401-402/. Ответникът чрез непредоставяне достъп до счетоводство си за изготвяне на ССЧЕ е възпрепятствал доказването на този факт /че, работникът е престира работната си сила за процесния период, което би било видно от ведомостите за заплати/, поради което следва да се приложат последиците на чл. 161 ГПК и същият да се приеме за доказан.

От заключението по ССЧЕ, което е неоспорено от страните и ценено от съда като обективно и компетентно, се установява, че размера на дължимото трудово възнаграждение за периода от 01.08.2022 г. до 31.10.2022 г. е: в нетен размер 3034,98 лв. и в брутен размер – 3911,17 лв.

Следователно за процесния период се дължи заплащане на основното трудово възнаграждение на работника в брутен размер от **3911,17 лв.**, до който следва да се уважи предявения иск.

Относно претендираната сумата от 1000 лв., представляваща допълнително възнаграждение за храна за периода от 01.06.2022г. до 31.10.2022г., съдът намира следното:

Съгласно чл. 3 от НСОПЗ brutната работна заплата се състои от: 1.основна работна заплата, определена съгласно действащата нормативна уредба и прилаганата система на заплащане на труда; 2.допълнителни трудови възнаграждения, определени в Кодекса на труда, в наредбата, в друг нормативен акт или в колективен трудов договор; 3.други трудови възнаграждения, определени в нормативен акт или в индивидуалния трудов договор и невключени в т. 1 и 2.

По делото се претендира заплащане на допълнително възнаграждение за храна, ето защо същото следва да бъде предвидено по един от посочените по-горе начини. В случая, обаче, такова допълнително възнаграждение не се извежда от закона или друг нормативен акт, от колективен трудов договор, не е индивидуално уговорено между страните с трудовия договор и допълненията към него, както и не беше доказано да е било предвидено във вътрешните правила за работна заплата на дружеството. С доклада по делото в тежест на ищеца е разпределено да докаже постоянния характер на това възнаграждение и съответно откъде произтича то, което не бе сторено. Тук неприложима е разпоредбата на чл. 161 ГПК, въпреки неосигуряването на достъп на вещото лице до счетоводството на дружеството, както счита ищеца. Всъщност с това си действие ответното дружество отчасти е възпрепятствало доказването само относно размера на дължимото възнаграждение. Въпросът, дали се дължи допълнително възнаграждение за ваучери за храна, е правен по своя характер и не би могъл да се изведе от заключението на вещото лице.

Съгласно чл. 294, ал. 1, т. 1 КТ работодателят може самостоятелно или съвместно с други органи и организации да осигурява на работниците и служителите: организирано хранене съобразно рационалните норми и специфичните условия на труд. Такава социална

придобивка е било предоставяното от работодателя възнаграждение/купони за храна на стойност от 200 лв. на месец, в общ размер от 1000 лв. за периода от 01.06.2022г. до 31.10.2022г. Видно от разпоредбата на закона, тази придобивка може, а не е необходимо, да бъде предоставяна. Тоест, работодателят не е длъжен да предоставя тези средства за задоволяване на социално-битови и културни потребности, а го прави по свой избор. Следователно, купоните/възнаграждението за храна не са част от брутното трудово възнаграждение на работниците, което се дължи неизменно при осъществяван от тях труд.

По тези съображения съдът счита, че искът в тази му част следва да бъде отхвърлен.

Относно иска с правно основание чл.221 ал.1 от КТ

-

Според разпоредбата на чл.221 ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3 работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестията - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

Безспорно между страните е, а и от Заповед № 315/31.10.2022г. се установява, че трудовото правоотношение е било прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, поради забавяне от работодателя на изплащането на трудовото възнаграждение по КТ.

Тоест, налице е изискуемата предпоставка по чл. 221 ал.1 от КТ, при която се поражда право на обезщетение за работника, работещ по безсрочно трудово правоотношение, каквото е в случая.

От заключението по ССЧЕ се установява, че размерът на обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ е 1343,26 лв. Тъй като претендираното обезщетение е в по-нисък размер, а именно – **910 лв.**, искът следва да се уважи изцяло.

Относно разноските по делото:

Предявен размер: 6208,75 лв. Уважена част: 4821,17 лв. Отхвърлена част: 1387,58 лв.

Разноски на ищеца: Платено адвокатско възнаграждение/л.50-51/ в размер на 900 лв. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като адвокатското възнаграждение е определено под минималния размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 МПРАВ. На основание чл.78 ал.1 от ГПК ответникът носи отговорност за заплащане на направените от ищеца разноски съответно на уважената част от исковете или дължима е сумата от **698,86 лв.**

Ответникът не представя доказателства за сторени от него разноски, нито списък по чл.80 от ГПК.

На основание чл.78 ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да плати на съда

държавни такси – по иск с правно основание чл.128 т.2 от КТ – 211,95 лв. и по иск с правно основание чл.221 ал.1 от КТ – 50 лв. и направените от бюджета на съда разноски за възнаграждение на вещо лице – 175 лв. или общо 436,95 лв., като съответна уважения размер от исковете дължи сумата от **339,30 лв.**

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „АВТОМОТОР КОРПОРАЦИЯ” АД с ЕИК: 000275929, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Изгрев, ул. „Тинтява“ 5А, да заплати на **А. С. М.** с ЕГН: ***** и с адрес: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 91, ет. 4, ап. 14, както следва:

- на правно основание **чл.128 т.2 от КТ** брутно трудово възнаграждение за периода 01.08.2022 г. до 31.10.2022 г. в размер на **3911,17 лв.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.01.2023г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 3911,17 лв. до пълния предявен размер от 4298,75 лв., както и за сумата от 1000 лв., представляваща допълнително възнаграждение за храна за периода от 01.06.2022г. до 31.10.2022г.

- на основание **чл.221 ал.1 от КТ** обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие на осн. чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ в размер на **910 лв.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.01.2023г. до окончателното ѝ изплащане;

-на основание **чл.78 ал.1 от ГПК** разноските по делото в размер на **698,86 лв.**

ОСЪЖДА „АВТОМОТОР КОРПОРАЦИЯ” АД с ЕИК: 000275929, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Изгрев, ул. „Тинтява“ 5А, на основание **чл.78 ал.6 от ГПК** да заплати в полза на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД** сумата от **339,30 лв.** – държавни такси и разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____